

af 1871 blev stiftet; var det, som det ogsaa fremgaar ligefrem af selve Loven, Meningen at indrette en Anstalt med det Diemed paa den billigst og sikrest mulige Maade at aabne Udgang for alle danske Statsborgere til at forsikre deres Liv selv eller paa anden Maade at sikke deres Efterladte Livrente. Det er Lovens Diemed, og det gaar Loven i hele sin Udstrækning ud paa, og den har ingenlunde Noget at gjøre med at nedsætte Renten i og for sig eller at skaffe saa billige Laan som muligt, hverken overfor den Eine eller den Anden, og Finansministeren som Repræsentant for Statsstyrelsen har heller ikke den Dispositionsret over disse Midler, som han i det Hele taget har over Statens Midler. I Følge § 18 i Loven er det nemlig Bestyrelsen, den ved § 17, eller hvilken Paragraf det nu er, ordnede Bestyrelse, som tager Bestemmelse om, hvorledes Midlerne skulle anbringes, men den skal have Finansministerens Godkendelse, forsaavidt det gaar ud over den Myndighed, der er tillagt den overfor Statsobligationer; og den skal den ganske naturlig have, fordi Ministeren som Statens Repræsentant maa vaage over, at den ikke anbringer Midlerne paa en letfindig Maade eller maaste for at at faae en eller anden større Gevinst. Jeg vil, som sagt, ikke disputere med den ærede Ordfører om, hvorvidt man kan kalde Livrentes- og Livsforfikkingsanstalten af 1871 en Statsanstalt, men jeg siger, at den er i ethvert Tilfælde en Anstalt med et bestemt begrændset Omraade, en Anstalt, som i og for sig ikke har med Laanemarkedet at gjøre. Det kan derfor heller ikke hjælpe det Allermindste, naar den ærede Ordfører dokumenterer paa den Maade. Hvad vilde de Herrer sige, hvis den tænkte paa at gaa den modsatte Vej, f. Ex. at etablere Anstalten som Bankinstitut eller Sagnende. Ja, det er Noget, som den aldrig har tænkt paa og fornuftigvis heller aldrig kan komme til at tænke paa, thi det vilde stride mod det, som maa siges at være Statskontrollens Opgave, nemlig at sørge for, at Midlerne blive anbragte saa sikkert som muligt. Nu er det paa ingen Maade — og det har jeg ogsaa adskillige Gange udtalt i Udvalget og isigt ved 2den Behandling af Sagen — saaledes, at Bestyrelsen for Livrentes- og Livsforfikkingsanstalten skal søge at faae saa meget som muligt ud af Anstaltens Midler, thi den skal først og fremmest sørge for at faae Midlerne anbragte saa sikkert som muligt, og jeg siger ogsaa, at det ligger i Sagens Natur, at den store offentlige Anstalt — jeg vil ikke kalde den Statsanstalt — ikke skal benytte sin juridiske Ret paa en saadan Maade,

at den derved gaar, hvad man kan kalde Billighed for nær. Jeg skalde altsaa for mit Vedkommende ikke have det Allermindste imod, at man stillede en almindelig Opfordring til Finansministeren om saa meget som muligt at nedsætte Renten, hvor det maatte siges ikke at stride mod indgaaede Kontrakter, eller mod, hvad man kan kalde Billighed efter den Sikkerhed, der er tilstede, og jeg har ogsaa opfattet den ærede Ministers Udtalelser i Dag saaledes, at han selv anser dette for at være sin Opgave, og at Bestyrelsen for Livrenteanstalten ogsaa anser det for at være dens Opgave. Det er jo opløst for os i dette Dødblik, at det forholdsvis ikke er Mere end en Ottendedel, ja ikke en Gang en Ottendedel af de Midler, der have været udlaaente paa den Maade i faste Eiendomme til $4\frac{1}{2}$ pCt., der nu ere tilbage, og som nu kun svare 4 pCt. Man ser altsaa, at Tendentsen gaar ganske simpelt i den Retning, som man her ønsker, og jeg har ikke Noget imod, at man gjør alt, hvad man kan, for at støtte denne Tendents, forsaavidt man mener, den kunde gaa yderligere endnu. Men hvad jeg har Meget imod er, at man her ligefrem dikterer dette ad Lovgivningsveien, og derfor ikke alene i sin Almindelighed bringer noget helt Nytt ind i vor Lovgivning, men ganske særlig overfor den Anstalt, for hvilken det har den allerførste Bigtighed efter min Opfattelse, at det pointeres og holdes fast, at den ganske vist er under Statens Styrelse og Kontrol, men at den ogsaa har en vis Uafhængighed, en saadan Uafhængighed, at de, der søge Anstalten, kunne være sikke paa, at Statsmagten ikke paa en utilbørlig Maade blander sig ind i dens Forhold og derved svækker dens Sikkerhed, hvad de, der paa en eller anden Maade have deres Liv forsikret i den Anstalt, kunne komme til at bøde for. Vi have jo i vor finansielle Historie havt mange Exempler paa, hvorledes Statens Indblanding i saa Henseende har været ødelæggende for de Institutioner, som have staaet i Forhold til den, og jeg ønsker derfor paa det Allerbestemteste, at det fastholdes til det Yderste, at Livrenteanstalten bevarer en vis Selvstændighed i dette Forhold lige overfor enhver Indgruben i dens frie Dispositionsret under en skarp Kontrol. Dernæst har jeg ganske vist mod denne Bestemmelse dette, at der ligefrem er — forekommer det mig — et Brud paa Kontrakt. Det kan ikke hjælpe, naar en myndig Mand eller en Kommunalbestyrelse har sluttet en vis Kontrakt, kunne vi fornuftigvis ikke komme her og sige: Nu skal den ophæves, fordi den vil gavne Dig, men mod din Modparts Sam-